

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/15/2025
Identifikačné číslo spisu:	6121404061
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121404061.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu Ručiteľ s. r. o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 46 745 556, zastúpeného ADVOKAT-S, spol. s r.o., advokátska kancelária so sídlom Konvetná 9, 811 03 Bratislava, IČO: 35 948 540, proti žalovanému: BMX klub Rača, občianske združenie, so sídlom Hečkova 3, 831 51 Bratislava, IČO: 30 808 774, zastúpenému Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, IČO: 30 865 077, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B3-26Cb/170/2021, o zaplatenie 446,40 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/47/2023-169 zo 14. apríla 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca má proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III, ako súd prvej inštancie, uznesením č. k. 26Cb/170/2021-107 z 19. mája 2022 (ďalej aj „uznesenie súdu prvej inštancie“) vo výroku I. konanie zastavil, vo výroku II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a vo výroku III. žalobcovi vrátil súdny poplatok vo výške 9,80 eura.

2. V odôvodnení uznesenia súdu prvej inštancie konajúci súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica 16. júna 2021 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 446,40 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Podaním zo 7. mája 2022 vzal žalobca žalobu späť z dôvodu zaplatenia žalovanej sumy žalovaným dňa 15. februára 2022 a preto súd prvej inštancie s poukazom na § 144 a § 145 ods. 1 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) konanie zastavil.

3. Keďže v danej právnej veci vzal žalobca žalobu späť z dôvodu zaplatenia dlžnej sumy žalovaným až

po podaní žaloby, súd prvej inštancie mal za to, že žalobca podal žalobu dôvodne a žalovaný zaviniť zastavenie konania z dôvodu úhrady žalovanej sumy po podaní žaloby. Z uvedeného dôvodu súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania.

4. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č. k. 2Cob/47/2023-169 zo 14. apríla 2023, uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 26Cb/170/2021-107 z 19. mája 2022 v napadnutom výroku II. potvrdil. Ďalej žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Odvolací súd s poukazom na § 256 ods. 1 CSP a čl. 5 Základných princípov CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že žalobca sa svojou žalobou domáhal zaplattenia sumy vo výške 446,40 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie uznesením zastavil konanie pre späťvzatie žaloby z dôvodu, že po podaní žaloby žalovaný predmetnú sumu uhradil. Túto skutočnosť žalobca vo svojom podaní v späťvzatí žaloby uviedol, pričom konkretizoval dátum úhrady dlhu žalovaného. Žalovaný uvedenú skutočnosť potvrdil a nerozporoval ju.

6. V súvislosti s vyššie uvedeným, podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vyvodil primárne správny právny záver, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Žalovaný uhradením pohľadávky po podaní žaloby vyvolal u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia žaloby a teda procesne zaviniť zastavenie konania, z čoho vyplýva, že nárok na náhradu trov konania potom prináleží žalujúcej strane sporu (§ 256 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie, podľa odvolacieho súdu, správne posúdil dôvodnosť späťvzatia žaloby procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatí žaloby nedošlo. Rozhodnou je v tomto prípade podľa krajského súdu skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Dôvody, ktoré viedli žalovaného k splneniu jeho záväzku, boli pri skúmaní procesného zavinenia týmto bezpredmetné.

7. K odvolacej námietke, že zo strany žalobcu išlo o šikanózne uplatnenie nároku bez vecného dôvodu a po častiach viacerými žalobami, odvolací súd uviedol, že skutočnosť, že žalobca si svoje nároky uplatnil viacerými žalobami nemožno považovať za šikanózne správanie a postup v rozpore s právom, keďže takýto postup žalobcu je plne logický a dôvodný, keď si žalobca pohľadávku vzniknutú vždy v určitom časovom úseku uplatňuje postupne jednotlivými žalobami a nie podľa predstáv žalovaného (dlžníka) si podanie žaloby ponecháva spolu s ostatnými prípadnými nárokmi (ktoré ani nemusia vzniknúť) na koniec premlčacej lehoty. Existencia viacerých nárokov toho istého žalobcu nezakladá povinnosť tohto žalobcu uplatniť si ich iba jednou žalobou. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 195/2012-66 zo 16. augusta 2012, v zmysle ktorého „zneužitie práva, t. j., ak by účelom výkonu práva nebola realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Šikanózný výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený.“ V konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní nebolo preukázané také konanie žalobcu, ktoré by smerovalo k poškodeniu žalovaného, resp. ktoré by evokovalo také správanie žalobcu, že by sa dopúšťal šikanózneho výkonu práva eventuálne, že by svojvoľne alebo bezúspešne uplatňoval či bránil právo.

8. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 256 ods. 1 a 2 CSP.

9. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 176 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že od počiatku a aj v odvolaní namietal

šikanózne uplatnenie nárokov zo strany žalobcu. Žalovaný namieta náhradu trov konania žalobcu aj z dôvodu, že žalobca zlomyseľne a šikanózne uplatnil nárok za uplynulé obdobie nie naraz, ale nelogicky, bez vecného dôvodu, po častiach, vždy za 3 mesiace samostatnými návrhmi, namiesto jedného sumárneho návrhu. Tieto žaloby sú vedené pod sp. zn. 24Cb/28/2021, 24Cb/29/2021, 24Cb/43/2021, 26Cb/170/2021, 25Cb/171/2021, 25Cb/175/2021 a 25Cb/189/2021. Takýto postup žalobcu bol podľa žalovaného zjavne šikanózny, motivovaný iba snahou zvýšiť trovy konania a obťažovať žalovaného. Ide teda o postup v rozpore s dobrými mravmi, na ktorý mal podľa žalovaného konajúci súd reagovať a žalobcovi náhradu trov konania nielen nepriznať, ale naopak, zaviazat' ho k náhrade trov konania žalovanému.

11. Odvolací súd sa s vyššie uvedenou námietkou, podľa žalovaného vysporiadal nielen formalisticky, ale úplne nelogicky. Dovolateľ je názoru, že žalobca nič nemusel ponechávať na koniec premľacej lehoty. Žalobca zdanlivo nelogicky, v skutočnosti však v zlomyseľnom zámere, podľa žalovaného podal v jeden deň, tesne po sebe 4 a na druhý deň ďalšie 4 identické návrhy na vydanie platobného rozkazu, ktoré sa týkali období bezprostredne po sebe nasledujúcich. Námietka šikanózneho výkonu práva a porušenia dobrých mravov týmto podľa žalovaného predstavovala námietku relevantnú. Rozdelenie jedného nároku do množstva žalôb, dokonca podaných súčasne, je podľa dovolateľa zjavnou šikanou. Odvolací súd na túto námietku žalovaného reagoval nelogicky, svojvoľne, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.

12. Dovolateľ ďalej uviedol, že žalobca v súdnej veci sám vyvolal vznik neúčelných trov, ktoré odvolací súd nelogicky dáva na ťarchu žalovanému. Žalovaný dodal, že podal dôvodne odpor, keďže platobným rozkazom bol zaviazaný k zaplateniu úrokov z omeškania z nesplatnej pohľadávky. Odvolací súd pritom nesprávne na vec aplikoval ust. § 257 CSP, hoci sa žalovaný domáhal aplikácie ust. § 256 CSP. Žalovaný nežiadal iba to, aby žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania, ale žiadal, aby bola náhrada trov konania naopak priznaná jemu.

13. Žalovaný je preto názoru, že žaloba ku dňu podania nebola dôvodná, pretože bola predčasná. Žalovaný síce zaplatil pohľadávku po podaní žaloby, ale práve preto až vtedy, lebo až po doručení platobného rozkazu sa stala splatnou. Preto priznať náhradu trov konania žalobcovi, ktorý žaluje nesplatnú pohľadávku, predstavuje zrejmu nespravodlivosť. Pokiaľ veriteľ žaluje nesplatnú pohľadávku, nepatrí mu nárok na náhradu trov konania za úkony vykonané v konaní pred splatnosťou pohľadávky. Išlo totiž o žalobu predčasnú a teda nedôvodnú. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že v priebehu konania sa stane pohľadávka splatnou a teda žaloba dôvodnou. Účelom súdneho konania nie je nahrádzať výzvu na zaplatenie pohľadávky, ktorá sa stane splatnou až na výzvu. Nárok na náhradu trov konania má byť priznaný až za tie úkony, ktoré boli vykonané po tom, ako sa pohľadávka stala splatnou a žalovaný ju nezaplatil.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené, je podľa dovolateľa napádané rozhodnutie odvolacieho súdu extrémne nespravodlivé a formalistické, založené na svojvoľnom seba obmedzení sa súdu v posudzovaní veci. Nie je pravdou, že by súd nemohol skúmať dôvody, ktoré žalobcu viedli k späťvzatiu žaloby. Naopak, súd je povinný tieto dôvody skúmať a zohľadniť, inak totiž nemôže spravodlivo posúdiť, kto zavinil zastavenie konania. Podľa žalovaného súd samozrejme nemá možnosť vykonať dokazovanie, aby posúdil oprávnenosť uplatneného nároku, ale to ani robiť nemusí, pokiaľ došlo k späťvzatiu v reakcii na splnenie nároku. Nič však podľa názoru žalovaného súdu nebráni posúdiť, či bola žalovaná splatná alebo nesplatná pohľadávka, najmä keď splatnosť mala nastať na výzvu a ani sám žalobca netvrdí, že by takúto výzvu žalovanému doručil.

15. Na základe uvedeného dovolateľ žiada, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/47/2023-169 zo 14. apríla 2023.

16. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že považuje dovolanie za nedôvodné. Preto žiada, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

18. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

19. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania, potvrdený.

21. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. IVObo/2/2021 z 29. septembra 2021, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 91/2021, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle ust. § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému podľa § 357 písm. m) CSP, preto nie je vylúčené z prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

22. Žalovaný v dovolaní v rámci namietanej vady zmätočnosti namieta, že uznesenie odvolacieho súdu je extrémne nespravodlivé a formalistické, založené na svojvoľnom seba obmedzení sa súdu v posudzovaní veci, keďže odvolací súd nereagoval na námietku žalovaného týkajúcu sa porušenia dobrých mravov z dôvodu šikanózneho výkonu práva žalobcom. Rozdelenie jedného nároku do množstva žalôb podaných súčasne je podľa žalovaného zjavnou šikanou žalovaného.

23. Nedostatočná kvalita súdneho rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá procesným požiadavkám práva na spravodlivý proces, môže byť predmetom dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP (m. m. IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 447/2020, I. ÚS 570/2020). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sporovej strany nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sporovej strany adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (m. m. III. ÚS 402/08, IV. ÚS 279/2018). Odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je pritom potrebné posudzovať spoločne, pretože tvoria jeden celok (porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

24. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že skutočnosť, že žalobca si svoje nároky uplatnil viacerými žalobami nemožno považovať za šikanózne správanie a postup v rozpore s právom, keďže takýto postup žalobcu je plne logický a dôvodný, keď si žalobca pohľadávku vzniknutú vždy v určitom časovom úseku uplatňuje postupne jednotlivými žalobami a nie podľa predstáv žalovaného (dlžníka) si podanie žaloby ponecháva spolu s ostatnými prípadnými nárokmi (ktoré ani nemusia vzniknúť) na koniec premĺčacej lehoty. Existencia viacerých nárokov toho istého žalobcu nezakladá podľa odvolacieho súdu povinnosť tohto žalobcu uplatniť si ich iba jednou žalobou. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 195/2012-66 zo 16. augusta 2012, v zmysle ktorého „zneužitie práva, t. j., ak by účelom výkonu práva nebola realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Šikanózný výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený.“ Odvolací súd konštatoval, že nezistil také skutočnosti, ktoré by smerovali k poškodeniu žalovaného, resp. ktoré by evokovali také správanie žalobcu, že by sa dopúšťal šikanózneho výkonu práva eventuálne, že by svojvoľne alebo bezúspešne uplatňoval či bránil právo.

25. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaný uhradením pohľadávky po podaní žaloby vyvolal u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia žaloby a teda procesne zaviniť zastavenie konania, z čoho vyplýva, že nárok na náhradu trov konania potom prináleží žalujúcej strane sporu (§ 256 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie, preto podľa odvolacieho súdu, správne posúdil dôvodnosť späťvzatia žaloby procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou bola podľa konajúceho súdu skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť.

26. Uvedené odôvodnenie podľa dovolacieho súdu poskytuje dostatočné a zrozumiteľné odpovede na podstatné otázky, ktoré v konaní vznikli. Odvolací súd zdôraznil, že podstatným bolo v konaní skúmať procesné zavinenie na zastavení konania. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrozumiteľne a presvedčivo poskytlo odpovede, ktoré skutočnosti bolo podstatné skúmať pre prijatý záver o nároku na náhradu trov konania a ktoré skutočnosti pre rozhodnutie podstatné neboli. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu preto podľa dovolacieho súdu spĺňa zákonné náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu a nemožno dospieť k záveru o jeho nepreskúmateľnosti, prípadne arbitrárnosti.

27. Z uvedených dôvodov dovolací súd konštatuje, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezistil.

28. Najvyšší súd zároveň poukazuje na uznesenia najvyššieho súdu z 25. apríla 2024 sp. zn. 5Obdo/17/2023, z 29. februára 2024 sp. zn. 4Obdo/30/2023, z 27. marca 2024 sp. zn. 1Obdo/42/2023 a z 28. augusta 2024 sp. zn. 3Obdo/42/2023, v ktorých najvyšší súd rozhodoval o dovolaní toho istého dovolateľa v postavení žalovaného a dospel k rovnakým záverom ako v tu posudzovanej veci. Najvyšší súd zároveň v uvedených rozhodnutiach konštatoval, že samotná skutočnosť, že žalobca podal viaceré žaloby za rôzne časové obdobia sama osebe nie je dôvodom pre záver o šikanóznom uplatňovaní práva, keď nárok za každé uplatnené obdobie môže mať rozdielne skutkové okolnosti a zákonná úprava takúto procesnú taktiku žalobcu nezakazuje. Dovolací súd zároveň zdôraznil, že rozsah a konkretizácia úkonov, za ktoré bude v konečnom dôsledku priznaná náhrada trov konania, bude ešte predmetom rozhodovania súdu postupom podľa § 262 ods. 2 CSP. S uvedeným odôvodnením sa najvyšší súd stotožňuje aj v tu posudzovanej veci.

29. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku žalovaného, ktorou uvádza, že odvolací súd nesprávne na vec aplikoval ust. § 257 CSP, hoci sa žalovaný domáhal aplikácie ust. § 256 CSP. Žalovaný týmto nežiadal iba to, aby žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania, ale žiadal, aby bola náhrada trov konania naopak priznaná jemu. Túto námietku je v zmysle jej obsahu možné vyhodnotiť ako nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 CSP.

30. Prípustnosť dovolania uplatneného pre nesprávne právne posúdenie veci je vylúčená v prípade

rozhodnutí, ktorými odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniam uvedeným v § 357 písm. a) až n) CSP, a to v zmysle vyššie citovaného § 421 ods. 2 CSP. Žalovaný podal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodoval o odvolaní žalovaného voči výroku uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania. Odvolací súd tak rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému podľa § 357 písm. m) CSP. Prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 CSP (pre nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 432 ods. 1 CSP) tak výslovne vylučuje § 421 ods. 2 CSP.

31. Vzhľadom na prijaté závery o vylúčení prípustnosti dovolania uplatneného pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 2 CSP a nezistení naplnenia dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

32. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.